

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

a Budakörnyéki Járásbíróság
mint elsőfokú bíróság útján

1146 Budapest, Thököly út 97-101.
1443 Budapest, Pf. 177.

BUDAKÖRNYÉKI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
2021 AUG. 05	
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / faxon / e-mailen	
Ügyiratszám:	9P.20.238/2015
Melléklet:	1 db

2021.08.05

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] mint indítványozó
(továbbiakban: Indítványozó) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban
Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 3 1 5 5 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 AUG 17.	
Példány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 78 db	

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtett indokok és a mellékelt 17 db dokumentum alapján szíveskedjen megállapítani a Kúria mint felülvizsgálati bíróság - Indítványozó mint alperes ellen a régi Pp. alapján folyt polgári peres eljárást befejező - Pfv.III.20.280/2021/2. számú csatolt végzésének (P/8 melléklet) – beleértve a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.403/2020/8. számú jogerős ítéletét (P/6 melléklet) is - Alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-nak megfelelően szíveskedjen azt megsemmisíteni, mert sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és (7) bekezdését.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki, hogy Alaptörvény-ellenes, ha a másodfokú bíróság nem dönt a fellebbezésben szereplő valamennyi kérelemről.

Kérem az elsőfokon eljáró bíróságot, hogy a jogerős ítélet végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig az Abtv. 53. (4) bekezdése, illetve a régi Pp. 359/C. (1) bekezdése alapján függeszse fel.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy hívja fel az elsőfokon eljáró bíróságot a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztésére a régi Pp. 359/C. (2) bekezdése alapján.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A tényállás és a pertörténet rövid ismertetése

1.1. Indítványozó az [REDACTED] mint munkáltatóval 2002. június 1- 2005. május 31. napjáig tartó határozott idejű munkaszerződést kötött az ügyvezetői tisztség ellátására.

1.2. Az Indítványozó az [REDACTED] képviseletében 2002. június 1. napján ügyvédi megbízási szerződést kötött [REDACTED] ügyvéddel általános jogi képviselet ellátására, majd 2003. február 1. napján a megbízási szerződést akként módosította, hogy felemelte a megbízott havi átalánydíját 160.000,- Ft+ ÁFA-ra, valamint az átalánydíjon felül végzett tevékenység óradíját 20.000,-Ft+ÁFA-ra, továbbá az eredetileg határozatlan idejű szerződést 2005. május 31. napjáig szóló határozott időre módosította azzal, hogy amennyiben a határozott idő lejárta előtt szűnik meg a szerződés a megbízott a hátralévő időre járó megbízási díj 50%-ára válik jogosulttá.

1.3. Továbbá az Indítványozó 2002. szeptember 6-án az [REDACTED] képviseletében szerződést kötött az [REDACTED] svájci telefonkönyv-kiadó társasággal, a kiadó szakmai telefonkönyvében történő megjelenésre 590,- Euro ellenértékért, valamint további 275,-CHF ellenértékért megrendelt egy telefonkönyvet és további 490,- CHF ellenértékben megrendelt egy db CD-t a kiadványról. A szerződés jogkövetkezmények nélküli felmondására csak a megkötésétől számított 14 napig volt lehetőség, azt követően automatikusan öt éves határozott időre meghosszabbodott.

1.4. A munkáltató az Indítványozó munkaviszonyát - a bizalom megszűnésére és a munkavégzés ebből következő ellehetetlenülésére hivatkozással – 2003. február 19. napján megszüntette [REDACTED] [REDACTED] cégkivonata **P/E/1 melléklet – I/13/17. pont**).

1.5. Indítványozó a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt munkaügyi pert indított a munkáltató ellen. A perben a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú Bíróság 49.Mf.25702/2004/3. számú ítélete alapján a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét állapította meg, az Indítványozó munkaviszonya a jogerős ítélet alapján 2005. november 24-én szűnt meg.

1.6. Az [REDACTED] munkáltató 2006. 07. 11. napon munkaügyi kártérítési – a jelen per szempontjából előzményi pernek tekintendő és a továbbiakban akként hivatkozott - pert indított az Indítványozó ellen, melyben a munkáltató szerint az Indítványozó által a fenti - 1.2. és 1.3. pontokban részletezett - két szerződéssel okozott kár megtérítését kérte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2009. 11. 18. napon kelt 2.M.1178/2007/17. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

1.7. A felperes fellebbezése folytán a per a Fővárosi Bíróságon folytatódott 2010. 02. 24. naptól, mely napon kelt a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 2011. 02. 04. napi II. fokú tárgyalásra szóló idéző végzése.

1.8. A II. fokú tárgyalás előtt azonban az [REDACTED] a – szintén a jelen per felperesének a tulajdonában álló [REDACTED] cégkivonata **P/E/2 melléklet - II/1/3. pont**) - [REDACTED] történő beolvadás útján átalakulással megszűnt (ld. **P/E/1 melléklet – I/22/1. pont**), ezért a Fővárosi Bíróság Cégbírósága 2010. 10. 07. nappal az [REDACTED] törölte a cégjegyzékből, melyből következően a felperesként perben állt cég a jelzett időpontban elvesztette a Pp. 48. §-a szerinti perbeli jog és cselekvőképességét.

Az eljárás a felperes [REDACTED] megszűnése folytán 2010. 10. 07. napon a Pp. 111. § (1) bekezdésének értelmében félbeszakadt.

Bár a félbeszakadás a törvény erejénél fogva állt be azon a napon, amikor annak törvényi feltétele megvalósult, azaz amikor a jogi személy felperes [REDACTED] 2010. 10. 07. napon megszűnt, de ezt sem az eljáró bíróság nem érzékelte, sem az alperes, mivel a felperesi képviselő ezt nem jelezte.

Mivel a felperes megszűnéséről, így az eljárás automatikus félbeszakadásáról az eljáró Fővárosi Bíróság információval nem rendelkezett, ezért a régi Pp. 112. § (4) bekezdésben előírt megfellebbezhető határozatot nem hozott, mivel nem tudta, hogy hoznia kell.

A félbeszakadás elvben a jogutód [REDACTED]-nek a régi Pp. 61-62. §-a szerint történő perbelépéséig, illetve perbevonásáig tart(ott volna). A perbelépésről, illetve perbevonásról a bíróságnak szintén határozatot kell hoznia a régi Pp. 62. § (2) bekezdés alapján.

A bíróságnak a felperes jogutódja nem jelentette be a jogutódlás tényét sem, valamint hivatalosan nem lépett be a perbe, emiatt a bíróság erről sem tudott határozatot hozni.

Mivel a bíróság a félbeszakadást határozattal nem állapította meg, ezért az eljárás nyugvásba került, és úgy is maradt, függetlenül attól, hogy az eljárás folytatódott - mert a felperes vélelmezett rosszhiszeműsége miatt (jobb tudomása ellenére vagy nagyfokú gondatlanságból nem jelentette be), és függetlenül attól, hogy az eljárásban a megszűnt peres fél helyett egyszer csak a jogutód adott be egy beadványt.

A töretlen bírói gyakorlat értelmében a perben álló személy perbeli jogképességének elvesztése, megszűnése esetén a jogi tény pontos időponttal deklaráló alakszerű közokiratot minden időben annak a bíróságnak kell kiállítania, aki előtt folyó eljárási szakban a perben álló fél perbeli jogképességének elvesztése, megszűnése bekövetkezett, függetlenül attól, hogy az eljárni kötelezett bíróság mikor szerez tudomást a peres fél megszűnéséről, illetve ezen jogi tény az adott eljárásban mikor foglalja alakszerű közokiratba.

1.9. A félbeszakadás megállapítása hiányában lefolyt a másodfokú eljárás. A másodfokú eljárásban a Fővárosi Bíróság 49.Mf.631.397/2010/2 számú végzéssel (**P/E/3 melléklet**) döntés született, melyben a II. fokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára utasította.

1.10. A megismételt I. fokú eljárás végén a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.2713/2012/6. számú ítéletével (**P/E/4 melléklet**) kötelezte az alperest, hogy kártérítésként fizessen meg a munkáltatónak 3.267.073,-Ft-ot és ezen összeg után 2005. szeptember 23-tól a kifizetésig számított késedelmi kamatát és 914.279,- Ft-ot és ezen összeg után 2005. április 23-tól a kifizetésig számított késedelmi kamatát. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 49.Mf.634.817/2013/3. számú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével (**P/E/5 melléklet**) az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és egyidejűleg a pert megszüntette, figyelemmel arra, hogy a felperesi cég végelszámolása 2011. július 26-tól elindult, majd 2013. július 9-ével törölték a cégnyilvántartásból, azaz jogutód nélkül megszűnt.

1.11. A félbeszakadás a Pp. 112. § (2) bekezdése értelmében azzal a jogkövetkezménnyel is járt, hogy az annak tartama alatt tett minden perbeli cselekmény hatálytalan, kivéve a félbeszakadással, illetve az annak megszüntetésével kapcsolatos bírói rendelkezéseket és perbeli cselekményeket. Mindebből az következik, hogy a 2010. október 07. nap után meghozott bírósági határozatok hatálytalanok. **Hatálytalan tehát a Fővárosi Bíróság 49.Mf.631.397/2010/2. számú végzése (P/E/3 melléklet)**, melyben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára utasította, valamint **a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.2713/2012/6. számú – alperest marasztaló – ítélete (P/E/4 melléklet)**, és **a Fővárosi Törvényszék 49.Mf.634.817/2013/3. számú – permegszüntető végzése (P/E/5 melléklet) is, amelyből következően a per még nem szűnt meg.** A

permegszüntetésre azért került sor, mivel a felperes (Indítványozó munkáltatójának a perbe be nem lépett jogutódja) végelszámolással megszűnt, és erről sem tájékoztatta felperes a bíróságot.

1.12. A BH1993.618. jogeset és a Pp. kommentár szerint a perfüggőség szempontjából a félbeszakadt eljárás folyó pernek minősül. A 2010. 10. 07. napjával félbeszakadás hatálya alatti per, a hivatkozott BH értelmében folyó per, ebből következően a peres eljárás a jelen keresetet beadó [REDACTED] ak fel nem róható okból a mai napig nem került lezárásra. **A fenti tényekből fakadóan tehát az ügy a Fővárosi Törvényszék mint II. fokú bíróság előtt folyamatban lévőként nyugszik.**

1.13. Ennek kapcsán az is tény, hogy az eljárásindító, perben állt felperes perbeli jogképességének 2010. 10. 07. napi megszűnésével összefüggő törvényes intézkedést a felperes megszűnésekor eljáró Fővárosi Bíróság (jelenleg Fővárosi Törvényszék) – külön többszöri kérésre, indokolatlanul, Pp. ellenesen - a mai napig nem foganatosította, függetlenül attól, hogy a felperes cég a saját megszűnéséről, a jogutód cég pedig a jogutódlásáról a Bíróságot 2010. 10. 07. napot követően sem a II. fokú tárgyalásig, sem a II. fokú tárgyaláson, sem azóta hivatalosan nem tájékoztatta.

1.14. A jelen panaszbeadvány alapjául szolgáló és a Kúria által hozott – az eljárást befejező egyéb döntésnek minősülő - végzéssel (P/8 melléklet) most lezárult eljárásban a [REDACTED] mint a munkáltató jogutódjának egyedüli tagja felperesként 2014. június 3-án a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon előterjesztett – az előzményi perhez hasonlóan munkaügyi - kereseti kérelmében (P/1 melléklet) a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 29.§ (1) bekezdése és a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest az előzményi perben már megjelölt összegben (4.181.316 Ft) és azonos indokok alapján, vagyis (kereset 1. oldal, P/1 melléklet)

a) 3.267.037 Ft tőke és kamatai megfizetésére, a [REDACTED] a ügyvéddel megkötött megbízási szerződés alapján kifizetett összeg miatt;

b) 914.279 Ft tőke és kamatai megfizetésére az [REDACTED] al megkötött szerződés alapján létrejött fizetési kötelezettség miatt.

Felperes perbeli perképességét a Gt. 30.§ (6) bekezdésére alapította azzal, hogy az [REDACTED] ek - melynek jogelődje az [REDACTED] ., az Indítványozó eredeti munkáltatója volt - a cégjegyzékből való törlése időpontjában egyszemélyes tulajdonosa volt. A Gt.30.§ (6) bekezdése alapján a gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése után a vezető tisztségviselőkkel szembeni kártérítési igényt – a jogerős cégbírósi törléstől számított egy éves jogvesztő határidőn belül – a társaság cégbírósi törlésének időpontjában tagsági jogviszonyban álló tagok érvényesíthetik.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet hatáskörének hiánya miatt 22.M1932/2014./3. számú végzésével áttette a Fővárosi Törvényszékre, amely azt 49.Mpkfv.641.383/2014/2. számú végzésével áttette a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz, amely az illetékességének hiánya miatt 16.P.93.932/2014/5. számú végzésével áttette az alperes (Indítványozó) lakóhelye szerinti Budakörnyéki Járásbíróságra (P/2 melléklet).

1.15. Indítványozó mint alperes az I. fokú eljárásban bírósági hatásköri kifogást támasztott és kérte a per megszüntetését, tekintettel arra, hogy Indítványozó a felperes által feltételezett jogsértéseket munkaviszony keretében cselekedte meg, így a per indulásakor a Pp. 22. § (2) bekezdése és az alperes munkaviszonyára vonatkozó 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 199. § (3) bekezdése értelmében munkaügyi bíróság rendelkezett hatáskörrel felperes polgári igényének elbírálására is. Kérelmének helyt adása esetén az általa fizetendő kártérítési összeg 0 Ft lett volna, vagyis az általa vitatott érték a teljes pertárgyérték volt.

Indítványozó ezen permegszüntető kifogását az I. fokú bíróság a 2016. november 17. napján kelt 11.P.20.238/2015/19. sorszámu jegyzőkönyvbe foglalt végzés-I.-ben elutasította (P/3 melléklet)

1.16. Indítványozó mint alperes az I. fokú eljárásban kérte az eljárás megszüntetését azon okból is, hogy a peres felek között ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt más bíróság előtt – per van folyamatban. E körben utalt arra, hogy a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság előtt 49.Mf.631.397/2010. számú ügyben (előzményi per) ugyanezen kártérítési igényt kívánta érvényesíteni a felperes munkáltató jogutódja, az [REDACTED]. A felperes jogutódlással történő megszűnésére tekintettel a Pp.111.§ (1) bekezdése alapján félbeszakadásnak volt helye, amely a törvény erejénél fogva következik be azáltal, hogy valamely fél megszűnik és jogutódlása nem kizárt. A Pp.111.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján a félbeszakadás tartama alatt – a per érdemére vonatkozó – minden perbeli eljárási cselekmény hatálytalan, kivéve a félbeszakadással, illetve annak megszüntetésével kapcsolatos bírói rendelkezéseket és perbeli cselekményeket. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú Bíróság elmulasztotta az eljárás félbeszakadásának megállapítását, a nem a félbeszakadásról hozott 49.Mf.634.817/2013/3. számú permegszüntető végzése hatálytalan, ennek jogkövetkezménye pedig az, hogy a törvény erejénél fogva félbeszakadt eljárás folyamatban van, ami a perfüggőségre tekintettel akadályát képezi jelen kereset elbírálásának.

Kérelmének helyt adása esetén az általa fizetendő kártérítési összeg 0 Ft lett volna, vagyis az általa vitatott érték a teljes pertárgyérték volt.

Indítványozó ezen permegszüntető kérelmét az I. fokú bíróság az I. fokú ítéletben (**P/4 melléklet 7-8. oldal**) utasította el.

1.17. A Budakörnyéki Járásbíróság mint I. fokú bíróság 2020. 03. 03. napon hozta meg 9.P.20.238/2015/63. számon az I. fokú ítéletet (**P/4 melléklet**), melyben a bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 757.832,- Ft-ot kártérítés jogcímen és ennek 2005. július 7. napjától a kifizetésig járó - a mindenkor évi költségvetési törvényben meghatározott - késedelmi kamatát.

A keresetben megjelölt, a teljes pertárgyértéket jelentő összeget az I. fokú bíróság csak az érdemi bírálat alapján csökkentette le az alábbiak szerint, ahogy erre az I. fokú ítélet (**P/4 melléklet**) 9. oldal 2. bekezdésében is utalt:

A fentiek alapján tehát az alperes pergátló kifogásai nem foghattak helyt, a keresetet érdemben kellett elbírálni. A bíróság a per érdemi elbírálása során elsődlegesen az alperes elévülési kifogásáról döntött.

Elévülési döntés (10. oldal 4. bekezdés):

Az első kereseti kérelemben előterjesztett, a [REDACTED] ügyvédnek kifizetett összegre vonatkozó ... kereseti igény még nem évült el.

A második kereseti igényt a felperes három – más-más időpontokban kifizetett – tétel alapján terjesztette elő, ... és az utolsó tételként feltüntetett 145.908,- forint, ...már elévült, ..., ezért a bíróság a kereseti kérelmet ebben a részében az elévülésre tekintettel elutasította.

Érdemi döntések (12. oldal 4. bekezdés):

Az tehát, hogy az alperes ügyvezetőként egy egyébként nem túl magas átalánydíj ellenében hosszútávú ügyvédi megbízási szerződést kötött önmagában nem jogellenes. Továbbá a fentiek alapján - a felperes által felhozott érvek mentén -, a vezető tisztségviselő kártérítési felelősségét megalapozó kirívó kockázatot ezen szerződéskötésben nem lehet felfedezni, ezért a bíróság az első kereseti kérelmet, mint megalapozatlant teljes egészében elutasította.

12. oldal 5. bekezdés:

Eltérően ítélte meg a bíróság az [REDACTED] vel 2002. szeptember 6-án kötött szerződést, ... az alperes ezen szerződést nem a vezető tisztségviselőtől elvárható gondossággal kötötte, ami megalapozza a kártérítési felelősségét.

1.18. Az elsőfokú ítélettel szemben a Budapest Környéki Törvényszéken mint másodfokú bíróságon az Indítványozó mint alperes terjesztett elő fellebbezést (**P/5 melléklet**) határidőben, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság - lényeges eljárási szabályszegés, illetve a nagy terjedelmű bizonyítás érdekében - újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

1.19. Az **elsődleges fellebbezési kérelem 1. pontjában** a fenti 1.16. pontban írt ok miatt kérte Indítványozó a per megszüntetését, melyben tehát az általa **vitatott érték a teljes pertárgyérték** volt.

1.20. A másodlagos fellebbezési kérelem 2. pontjában Indítványozó arra hivatkozott, hogy a perbeli anyagi jogi legitimáció hiánya miatt azért kéri határozottan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, illetve az egész kereset elutasítását, mivel a felperest nem illeti meg a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben, tekintettel arra, hogy felperes kifejezetten lemondott az alperessel szembeni kártérítési igény érvényesítéséről.

A jelen per felperese ugyanis az „előzményi per” folyamata közben, 2011-ben határozta el az 1/2011.06.30. sz. alapítói határozatban az előzményi per felperesének mint cégnek a végelszámolással való megszüntetését (mellékelve a bíróság által az előzményi perben hivatalosan bekért alapítói határozat, **P/10 melléklet**), így tehát a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 95. § (4) bekezdés és a 112. § (5) bekezdés rendelkezése szerint addig nem engedhette volna a végelszámolás befejezését, valamint a cégnyilvántartásból való törlését, amíg az a per le nem zárul, tekintettel arra, hogy tudott az előzményi perről, és annak folyamatban létéről, hiszen mint az előzményi per felperesének tulajdonos alapítója az ilyen ügyekben csak az ő engedélyével lehetett eljárni. (ld. a mellékelt alapító okirat 5. oldal 7. francia bekezdését, mely az Indítványozó által indított munkaügyi perben a munkáltató mint alperes által A/I/5 számon lett becsatolva, **P/9 melléklet**).

Azonban a felperes mint az előzményi per felperesének az alapítója, a társaság - a bíróság által az előzményi perben hivatalosan bekért és mellékelten becsatolt (**P/11 melléklet**) - 1/2012. 08.22. alapítói határozatában kifejezetten jóváhagyta a végelszámolási beszámolót és megállapította azt, hogy a társaság minden kötelezettségét teljesítette, és a társaság - a bíróság által az előzményi perben hivatalosan bekért és mellékelten becsatolt (**P/11 melléklet**) - 4/2012. 08.22. alapítói határozatában jogellenesen megbízta a végelszámolót, hogy a felperesi társaság cégnyilvántartásból való törlését kérje, kezdeményezze, így jogszabálysértően járt el.

Ctv.

95. § (4) Nem lehet befejezni a végelszámolást, ha a céggel szemben hatósági vagy bírósági eljárás van folyamatban. A végelszámolás befejezésére csak akkor kerülhet sor, ha az adott eljárás megszűnt, vagy a cég a fél személyében bekövetkező változás miatt az eljárásnak többé nem alanya.

112. § (5) A végelszámolást nem lehet addig befejezni, amíg a cégnek olyan ismert követelése vagy tartozása áll fenn, amelyről a vagyontelosztási határozatban nem rendelkeztek.

116. § (1) A cégbíróság kénysztörlési eljárás megindítását rendeli el, ha

b) a cég a végelszámolást három éven belül nem fejezte be és törlése iránt kérelmet nem terjesztett elő,

A főszabály a Ctv. 116. § (1) bekezdés b) pontja értelmében, hogy a végelszámolónak - általános esetben, ha ennek a Ctv. 95. § (4) bekezdése szerinti akadálya nincs - a végelszámolást három év alatt be kell fejeznie és a törlési kérelmet elő kell terjesztenie. A végelszámolás egy, a megszűnéshez vezető átmeneti állapot a cég életében, melyet a jogalkotó nyilvánvalóan nem kívánt korlátlanul fenntartani, rá akarván szorítani az érdekelteket (a kénysztörléssel, és az azt követő eltiltással fenyegetve), hogy a végelszámolás befejezését sürgősen ne odázzák, hanem azt a lehetőségekhez mérten gyorsan zárják le.

A Ctv. 116. § (1) bekezdés b) pontjának rendelkezéséhez képest azonban speciális helyzetet vázol a Ctv. 95. § (4) bekezdése, amely nem engedélyezi a cég jogutód nélküli megszűnését és végelszámolásának befejezését mindaddig, amíg a cég részvételével hatósági vagy bírósági eljárás van folyamatban. Ez a különleges helyzet felülírja a Ctv. 116. § (1) bekezdés b) pontjának három éves korlátját, a folyamatban lévő hatósági/bírósági eljárás jogerős befejeződését be kell várni (ha abban alanycserére bármilyen okból nem kerül sor), és csak azt követően, annak eredményére tekintettel kerülhet sor a törlési kérelem benyújtására.

A fentiek értelmében tehát két lehetősége volt a jelen per felperesének a végelszámoláskor:

a) megvárni a bírósági eljárás jogerős befejeződését, és addig nem engedélyezni a végelszámolás befejezését,

b) alanycserét végrehajtani engedményezéssel, és utána engedélyezni a végelszámolás befejezését. Ez utóbbi esetben az eljárásban maga a jelen per felperese vehette volna át a megszünt társaság perbeli felperesi helyét.

Ha tehát egy tag mindenáron be akarja fejezni a végelszámolását a társaságnak, akkor a fenti tiltó rendelkezések értelmében ezt csak akkor teheti meg, ha maga veszi át a megszüntetendő társaság perbeli helyét a peres eljárásban.

Mivel a fenti két eset közül egyiket sem választotta a felperes, így egyrészt az ő terhére lehet róni azt, hogy nem vette át az előzményi perben a megszünt társaság perbeli helyét, másrészt a tiltó rendelkezéssel ellentétes magatartásával, azaz a hivatkozott alapítói határozatokban leírtakkal határozottan azt fejezte ki, hogy az előzményi per folytatásáról, a felperes társaság nevében, lévén, hogy a végelszámoló megbízását is visszavonta, tulajdonos alapítóként kifejezetten lemond, így egyúttal – a kötelező alanycseréről végleg lemondva - a saját igényéről, későbbi kártérítési igényérvényesítéséről is lemondott ezzel.

A fentiek alapján a jelen per felperesének az előzményi per felperes társaságának jogutód nélküli megszűnése határozatban való elfogadását és a törlésre való utasítását csak akként lehet értelmezni, hogy ezzel a társaság megszűnésekor tagi jogviszonyban álló jelen perbeli felperes kifejezett lemondó nyilatkozattal lemondott az előzményi per felperesi és a saját igényérvényesítési jogáról, mely tény alapján különben már az előzményi per megismételt eljárásának 2013. 04. 08. napján hozott I. fokú ítélete – még ha hatályos is lenne - sem releváns, nem fűződhetne hozzá jogerős, lévén, hogy az későbbi mint a végelszámolás befejeződése.

Indítványozó tehát a jelen perbeli **fellebbezése másodlagos kérelme 2. pontjában** az I. fokú ítéletnek nem érdemi döntését támadta, hanem az egész keresetre kiható pergátló akadály megállapítását, illetve az alapján az egész kereset elutasítását kérte, mely alapján a bíróság a kérelmet – annak a kérelemhez való kötöttség elve miatti kötelező vizsgálata után – indoklással vagy elutasíthatta, vagy elfogadhatta volna, és ez utóbbi esetben a kártérítés összege 0 (nulla) Ft lenne, azaz a teljes pertárgyértékre terjedt volna ki az elutasítás, függetlenül attól, hogy az egyéb fellebbezési kérelmek alapján milyen bírósági döntés született volna. Tehát az Indítványozó által ezen kérelemben **vitatott érték a teljes pertárgyérték** volt.

1.21. A Budapest Környéki Törvényszék mint II. fokú bíróság 2.Pf.20.403/2020/8. számú jogerős ítéletével (**P/6 melléklet**) az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét helybenhagyta oly módon, hogy egyrészt a fenti 1.19. pontban írt permegszüntető fellebbezési kérelemnek nem adott helyt, a fenti 1.20. pontban részletezett fellebbezési kérelmét pedig egyáltalán nem bírálta el, a felperes általi joglemondással nem, csak az I. fokú ítéletben szereplő, a megszünt cég általi joglemondással kapcsolatosan írta az alábbiakat az ítélet 6. oldal 6. bekezdésében:

Az alperesnek a megszűnő Kft. általi joglemondással kapcsolatban előadott érvei vonatkozásában a másodfokú bíróság csak visszautal az elsőfokú bíróság e körben kifejtett helyes érvelésére, amelyet a másodfokú bíróság is oszt, azt megismételni nem kívánja.

1.22. Indítványozó a Budapest Környéki Törvényszék 2.Pf.20.403/2020/8. számú, a Budakörnyéki Járásbíróság 9.P.20.238/2015/63 számú ítéletét helybenhagyó ítéletével szemben terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a Kúrián, amelyben elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan az első és a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, harmadlagosan a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra történő utasítását kérte (P/7 melléklet).

Indítványozó az elsődleges felülvizsgálati kérelmében két kérelmet terjesztett elő.

Egyrészt kérte a fenti 1.15. pontban már hivatkozott indok alapján a Kúriától, hogy az szíveskedjen megszüntetni a jelen peres eljárást, tekintettel arra, hogy Indítványozó mint alperes a felperes által feltételezett jogsértéseket munkaviszony keretében cselekedte meg, így a per indulásakor a Pp. 22. § (2) bekezdése és az alperes munkaviszonyára vonatkozó 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 199. § (3) bekezdése értelmében munkaügyi bíróság rendelkezett hatáskörrel felperes polgári igényének elbírálására is. **Ezen kérelmében a vitatott érték tehát magától értetődően – külön hivatkozástól függetlenül is - a teljes pertárgyérték volt, mely meghaladta a hárommillió forintot, így nem lehetett akadálya a Pp. 271. § (2) bekezdése értelmében az érdemi felülvizsgálatnak.**

Másrészt kérte a fenti 1.16. pontban már hivatkozott indok alapján a Kúriától, hogy az szíveskedjen megszüntetni a jelen peres eljárást, tekintettel arra, hogy a jelen per indulásakor a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, illetve jogutódjaként a Fővárosi Törvényszék előtt a peres felek között ugyanabból a ténybeli alaphól származó ugyanazon jog iránt jelenleg is folyamatban van egy munkaügyi per, amely félbeszakadt, és ami a perfüggőségre tekintettel akadályát képezi jelen kereset elbírálásának. **Ezen kérelmében a vitatott érték tehát magától értetődően – külön hivatkozástól függetlenül is - a teljes pertárgyérték volt, mely meghaladta a hárommillió forintot, így nem lehetett akadálya a Pp. 271. § (2) bekezdése értelmében az érdemi felülvizsgálatnak.**

Indítványozó a másodlagos kérelmében az 1959. évi IV. törvény 4. § (1) és (4) bekezdései, az 5. § (1) és (2) bekezdései, valamint a 207. § (4) bekezdése, valamint a jogról való lemondás bírói gyakorlatban kialakult szabályai alapján kérte a Kúriától a felperes keresetének elutasítását. **Ezen kérelmében a vitatott érték tehát magától értetődően – külön hivatkozástól függetlenül is - a teljes pertárgyérték volt, mely meghaladta a hárommillió forintot, így nem lehetett akadálya a Pp. 271. § (2) bekezdése értelmében az érdemi felülvizsgálatnak.**

A harmadlagos kérelemre azért kellett sort keríteni, mivel a másodfokú bíróság nem bírálta el teljes egészében Indítványozó fellebbezését. A II. fokú Bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése szerint alperes fellebbezéséhez, mint jogorvoslati kérelemhez kötve volt, így annak egészét kellett volna vizsgálnia. Ezt támasztja alá a Pp. 253. § (3) bekezdése, amely az ítélet megváltoztatása tekintetében azt határozza meg, hogy az ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között változtathatja meg, amely egyben azt is jelenti, hogy a megalapozott ítélethez a II. fokú Bíróságnak a fellebbezés egészét el kellett volna bírálnia.

1.23. Az elsődleges felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatban Indítványozó előadta, hogy az I. fokú bíróságnak, de legkésőbb a II. fokú Bíróságnak a keresetlevelet át kellett volna tennie a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, különös tekintettel arra, hogy a jelen perben alperes által is hivatkozottan a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 22.M.2713/2012 számon folyamatban volt egy a Pp. 111. § (1) bekezdése alapján félbeszakadt per, melynek megszüntetését Indítványozó kérte. Az eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a per megszüntetése során mellőzte a Pp. 111. § (7) bekezdésében előírt ügygondnok kirendelését a per megszüntetésére, így a per a Pp. 111. § (7) bekezdése és a 112. § (2) bekezdése alapján félbeszakadt állapotban, de jelenleg is folyamatban van, figyelemmel arra, hogy a (7) bekezdés alkalmazása nélkül hozott pert megszüntető végzés a 112. § (2) bekezdése alapján hatálytalan, mivel a pert megszüntető végzés minden kétséget kizáróan a per érdemére vonatkozó bírói rendelkezés. Ebből eredően a jelen per megindításakor létezett olyan per, amelyben felperes érvényesíthette volna követelését, illetve maga is jogosult lett

volna a munkaviszonyra tekintettel érvényesíteni a saját követelését a munkaügyi bíróság előtt, tekintettel a Fővárosi Bíróság által hozott BH 1993.8.492 számú és a Legfelsőbb Bíróság által hozott BH 1993.2.98 számú ítéletekben foglaltakra. Tehát alperes munkaviszonyára tekintettel jelen ítélet meghozatala a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozott függetlenül attól, hogy polgári jogi igényt kellett elbírálnia, így minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az I. és a II. Bíróságnak alperes jelzésétől számítottan a Pp. 130. § (1) bekezdés b) pontja és a 157. § b) pontja alapján hatáskör hiányában a per megszüntetése és a munkaügyi bíróságra történő áttétele lett volna szükséges, melyet egyik bíróság sem tett meg, ebből eredően pedig a jogvita elbírálására hatáskörrel nem rendelkező bíróság hozott döntést alperes Indítványozó ügyében, így indokolt, hogy a Kúria a pert a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján megszüntesse. A félbeszakadással kapcsolatban Indítványozó előadta továbbá, hogy a Pp. 111. § (1) bekezdése szerint a törvény erejénél fogva állt be a félbeszakadás a 2010. évben, amikor az [REDACTED] t. beolvadt az [REDACTED]-be, tehát a beadvány napjától a per félbeszakadt állapotban volt, és ehhez az eljáró bíróság megállapítása sem kellett. A félbeszakadásnak fel kellett volna tűnnie az eljáró bíróságnak, tekintettel arra, hogy 2012-ben a jogutód cég jelent meg az iratokon, amelynek a perbelépése nem volt szabályos, mivel egyrészt nem igazolta az eljáró bíróság felé a jogutódlás tényét, másrészt a félbeszakadásról, illetve később a jogutódlásról megfellebbezhető határozatot kellett volna hozni, amelyek egyike sem történt meg.

1.24. A másodlagos felülvizsgálati kérelemben Indítványozó arra hivatkozott, hogy a II. fokú Bíróság az ítélete 6. oldalán **(P/6 melléklet)** teljes mértékű egyetértését fejezte ki az I. fokú Bíróság joglemondással kapcsolatos döntésével kapcsolatban, holott **a fellebbezésben** a peranyag részévé tett, **a felperes által hozott 4/2012. 08.22. sz. Alapítói határozatra (P/11 melléklet) történt hivatkozás és érvelés, azaz a jelen per felperese által történő joglemondásra**, amelyben felperes utasította a végelszámolót a végelszámolás befejezésére, **ugyanakkor az I. fokú ítéleti megállapítás a megszűnt cég, azaz az előzményi per felperese által történő joglemondásra vonatkozott**, amely tehát két különböző - különböző forrású (más-más személytől származó) és különböző irányú - jogi cselekmény, akaratnyilatkozat, azokat nem lehet egybevenni, azonosként értelmezni, azonosnak minősíteni.

Az eljáró bíróságok érvelése két szempontból sem helytálló. Egyik részről a tagnak nem maradhat fenn kára akkor, ha tulajdonában álló gazdasági társaság a nyilvántartott követeléséről lemond, különösen akkor, ha erről maga a tag hozott egyedül döntést. A lemondás következtében ugyanis a kár mint követelés megszűnt, tehát a jogutód nélküli megszűnést követően felperesnek mint alapítónak sem állhatott fenn kára, tehát az nem volt érvényesíthető a részéről a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 30. § (6) bekezdése alapján. Ennek oka, hogy a tag kára a társaság kárából származik és a társaság kárigényének megszűnése esetén a tagnak sem állhat fenn tovább kárigénye.

Másik részről - analógiát vonva a BH 2014.12.539 számú ítéletből - felperes utasította - jognyilatkozatot tett - arra a végelszámolót, hogy a végelszámolás befejezését jelentse be. Az utasítás időpontjában még folyamatban volt a 22.M.2713/2012 számú – megismételt - munkaügyi per, melyről az [REDACTED] beadvánnyal megvalósuló jogutódlása folytán tudomással kellett, hogy bírjon, a perben érvényesített követeléseit pedig ennek megfelelően nyilván kellett, hogy tartsa, így ez a követelés az alapító, valamint a végelszámolással megszűnő társaság előtt ismertnek kellett lennie. A jelen perben érvényesített követelés ismert volt és az alapító a peranyag részévé tett 1/2012.08.22. sz. Alapítói határozatában **(P/11 melléklet)** felperes nem rendelkezett a jelen per tárgyává tett követeléséről, illetve elrendelte a 4/2012.08.22. sz. Alapítói határozatában **(P/11 melléklet)** a végelszámolás befejezésének bejelentését. Ismert követelésről történő kifejezett lemondásnak kell, hogy minősüljön az, ha a vagyonfelosztási javaslatban a jelen per követelését nem szerepeltették és vagyonfelosztási javaslattal egyidejűleg elrendelték a végelszámolás befejezését, mivel ismert követelések esetén a végelszámolás nem befejezhető. Felperes pedig a végelszámolás során jogi képviselőt vett igénybe, így erről a szabályról tudnia kellett, tehát vagy a 2/2012.08.22.sz. és 4/2012.08.22.sz. Alapítói határozatok **(P/11 melléklet)** számítanak együtt

egy kifejezett jelen per követeléséről szóló lemondó nyilatkozatnak, vagy azt bizonyítják, hogy a társaság, vagy maga a felperes alapítói minőségében ráutaló magatartással kifejezetten lemondott erről a követeléséről, mivel nem szerepeltette a vagyonfelosztási javaslatában.

A kártérítési igény ugyanolyan vagyoni érték, mint a társaság pénz- vagy dologi eszközei, mint követelés engedményezhető, így a 2/2012.08.22. sz. Alapítói határozatban (P/11 melléklet) kifejezett rendelkezésnek kellene lennie a követelés sorsáról a vagyonfelosztási javaslattól függetlenül is.

Az I. fokú ítélet 8. oldalának utolsó és a 9. oldal első bekezdésében szereplő szöveg „Különösen nem lehet a jogutód nélküli megszűnés elhatározását akként értelmezni, hogy ezzel a társaság megszűnésekor tagi jogviszonyban állók igényérvényesítési jogáról is lemondott volna”, teljességgel téves és félreértésekre ad okot, mellyel a II. fokú Bíróság a korábban hivatkozottak szerint teljes mértékben egyetértett. Maga a jogutód nélküli megszűnés elhatározása nem lényeges a lemondás szempontjából, viszont a fentebb kifejtettek szerint a megszűnésre vezető végelszámolási eljárás során alapítói határozatként tett felperesi nyilatkozatok (P/11 melléklet) szüntették meg felperes most érvényesített követelését. A megszűnést az eljáró bíróságok kizárólag a megszűnt társaságok szempontjából értelmezték az ítélet szövege szerint, azonban a fenti érvelés alapján látható, hogy ezeket a jognyilatkozatokat szuverén jogi entitásként maga felperes tette a megszűnt Kft. irányítása körében, nem pedig a Kft. mint szintén önálló jogi entitás nyilatkozatai voltak. Tehát az eljáró bíróságoknak felperes szempontjából az alapítói határozatokat (P/11 melléklet) jelen perbeli felperes saját jognyilatkozataiként kellett (volna) értelmeznie, mivel a Kft. nevében a végelszámolás során érvényes jognyilatkozatot csak a végelszámoló tehet. A végelszámoló követelést megszüntető jognyilatkozata a felperes utasítása szerint az eljáró cégbíróság irányába megtett végelszámolást befejező nyilatkozatnak kellett lennie. Tehát Indítványozó álláspontja szerint felperes a fentebb hivatkozott alapítói határozatokkal (P/11 melléklet) mondott le a követeléséről, míg az [REDACTED] Kft. a végelszámoló - végelszámolást cégbíróságnak bejelentő - nyilatkozatával szüntette meg a Kft. követelését. A fenti indokolásra tekintettel alperes álláspontja szerint a jelen eset megfelel a BH 2004.6.236 számú ítéletben foglalt kivételes esetnek, mivel ilyen kivételes esetekre az eddigi bírósági döntések nem tartalmaznak még utalást sem, illetve speciális jogszabályi rendelkezések együttes alkalmazásában hibáztak a perben eljáró bíróságok.

A felperes kereseti kérelmében előadottak alapján az eljáró bíróságok beszerezték az előzményi pernek számító 22.M.2713/2012 számú munkaügyi per iratanyagát, melyek között elfekszenek a felperes korábbi cégeinek iratai, köztük a mellékelt alapítói határozatok (P/9-P/11 mellékletek), így azok jelen pernek is részét képezik.

Felperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy nem ismerte a jelen perben érvényesített követelését a per megindítása előtt, mivel az [REDACTED] Kft. és Indítványozó közötti per megindítására az [REDACTED] Kft. tekintetében felperes rendelkezett kizárólagos döntési hatáskörrel (az ilyen ügyekben csak a felperes engedélyével lehetett eljárni, ld. a mellékelt (P/8 melléklet) alapító okirat 5. oldal 7. francia bekezdését), tehát felperesnek jogi entitásként tudnia kellett a per és a követelés létezéséről. Az, hogy a felperest mint jogi entitást vezető természetes személy(ek)nek nem volt tudomása a követelésről, nem róható fel Indítványozónak és erre a hibára előnyök szerzése végett felperes alappal nem hivatkozhat a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján.

1.25. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 273. § (2) bekezdés a) pontja alapján hivatalból elutasította, mivel szerinte az Indítványozó mint alperes felülvizsgálati kérelmében a vitatott érték 757.832 forint, és ezért a Pp. 271. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye. Arra a Kúria nem tért ki, hogy miért csak egy kérelemre hivatkozott, holott a fentiek alapján is látható, hogy Indítványozónak három különböző felülvizsgálati kérelme volt, melyek mindegyikében a vitatott érték meghaladta a Pp. szerinti hárommillió forintos értékhatárt. Emiatt nem lehet eldönteni, hogy a Kúria a három kérelem közül melyikben minősítette a vitatott értéket az elvárt értékhatár alattinak, és mely kérelmeket nem vett figyelembe a vitatott érték számításánál, mely tény miatt bármelyik lehetett az elutasítás indoka, így a Kúria hivatkozásának hiánya miatt

mindegyik kérelem miatt, azaz teljeskörűen támadható a Kúria döntése az Alkotmánybíróság előtt. A Kúria tehát a kérelemhez kötöttség szabálya alapján történő elbíráláshoz való jogot alapvetően és lényegesen megsértette, amikor nem vizsgálta meg mindhárom felülvizsgálati kérelmet teljeskörűen.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az Indítványozó az Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pontjával összhangban a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, tekintettel arra, hogy az I. fokú ítélet ellen időben fellebbezett, amelyet a Budapest Környéki Törvényszék mint II. fokú bíróság 2.Pf.20.403/2020/8. számú jogerős ítéletével, részben érdemben elbírált.

Az ügyben volt felülvizsgálati eljárás, tekintettel arra, hogy Indítványozó nyújtott be a II. fokú ítélet ellen határidőben felülvizsgálati kérelmet a Kúriára, melyet a Kúria Pfv.III.20.280/2021/2.számú végzésével **(P/8 melléklet)** 2021. 05. 18. napon hivatalból elutasított, mely végzéssel szemben nincs helye jogorvoslatnak.

Indítványozó nem kezdeményezett perújítást.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria eljárást befejező végzését az Indítványozó jogi képviselője útján 2021. június 09. napon vette kézhez, tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 28.§ (2) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz 2021. 08. 09. napig benyújtható, így a jelen panasz határidőben kerül benyújtásra.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az Indítványozó személyes érintettségét igazolja, hogy Indítványozó alperes volt a kúriai végzés által lezárt ügyben. Ezt bizonyítja valamennyi mellékelt bírósági dokumentum.

e) Annak bemutatása, hogy a megsemmisíteni kért bírói döntés az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

A támadott, megsemmisíteni kért bírói döntés, a Kúria Pfv.III.20.280/2021/2. számú végzése **(P/8 melléklet)**, melyben a Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból utasította el a Pp. 273. § (2) bekezdés a) pontja alapján, arra hivatkozva, hogy szerinte az alperes felülvizsgálati kérelmében vitatott érték 757.832 forint volt, így a Pp. 271. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Ez a bírói döntés az Indítványozó ellen indított és az Indítványozó által a Kúriától kért kérelemmel még életben tartani, azaz a másodfokú bíróságot új eljárásra utasítani, esetleg a pert megszüntetni, vagy az első és a másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezettetni és a keresetet elutasítani kívánó eljárást – bár alaptörvény ellenesen –, az Indítványozó által kért kérelmekről eltérő módon, teljeskörű vizsgálat nélkül, megfellebbezhetetlenül lezárta, befejezte, így ez a végzés a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, amelyben az Indítványozó számára hátrányos döntés született.

f) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §) a következők miatt.

Indítványozó több fellebbezési kérelmet tartalmazó fellebbezést **(P/5 melléklet)** terjesztett a II. fokú rendes bíróság elé, amelyek közül az egyik az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint

egyáltalán nem került érdemben elbírálásra, így Indítványozótól megvonták a tisztességes eljáráshoz való jogát, a bírósághoz való jogát, azt, hogy valamennyi fellebbezési kérelme alapján történjen a bíróság általi elbírálás, valamint a jogorvoslathoz való jogát, Mivel a II. fokú bíróság nem az összes fellebbezési kérelmet bírálta el, így a jogerős ítélet indoklása is hibás, hiányos lett, nem terjedt ki a teljes ügyre, csak a kiválogatott fellebbezési kérelmekre. Tehát az el nem bírálással nem derült ki a II. fokú bíróság álláspontja a teljes tényállás körében, így kerülhetett sor arra, hogy emiatt – részben a II. fokú bíróság tisztességtelen eljárásának mintájára, a II. fokú bíróság tisztességtelen elbírálási elvét követve - a Kúria az Indítványozót jogorvoslati jogától megfosztotta, és ezen kívül nem tekintett – még a három különböző felülvizsgálati kérelem ellenére sem - a teljes ügyre, az összes fellebbezési, illetve felülvizsgálati kérelemre, ez utóbbiakat nyilvánvalóan nem vizsgálta meg teljeskörűen, így fordulhatott csak elő az elutasító végzésének meghozatala. Ebből következik, hogy a Kúria, mint legfelsőbb bírói fórum eljárást befejező döntése következtében a tisztességes eljáráshoz való jogom és a jogorvoslathoz való jogom is sérült.

g) A panasz az alábbiakban kifejtettek szerint hangsúlyozottan nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmának elvébe, a beadványban foglaltakat semmiképpen nem lehet ekként értelmezni, az egyértelműen ellentétes lenne az Indítványozó előadásával és annak szándékolt tartalmával. Az Indítványozó tisztában van vele, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon. {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]} A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}. Indítványozó kérelme nem is erre irányul - még burkoltan sem -, hanem annak megállapíttatására, hogy a Kúria végzése megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Megsértett rendelkezések:

- Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

- Alaptörvény XXVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A kérelem anyagi jogi alapja

A kérelem anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog – bírósághoz való jog és kérelemhez kötöttség szabálya alapján történő elbíráláshoz való jog) és (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog).

A kérelemhez kötöttség elvét a régi Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. évi törvény 3. § (2) bekezdése tartalmazza:

(2) A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakoszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

Ez két irányú kötelezettséget ró az eljáró bíróságra:

egyrészt a kérelemben megjelölteken nem terjeszkedhet túl vizsgálatat, döntése, ítélezése során,

másrészt a kérelemben megjelöltek közül nem válogathat, nem hagyhat ki, minden kérelmet köteles elbírálnia. Ez utóbbit támasztja alá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében lévő elbírál szó, mely befejezettségre utal.

A kérelem eljárásjogi alapja

A kérelem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja (*Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját*), valamint az Abtv. 27.§ -a, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog [(1) bekezdés] és jogorvoslathoz való jog [(7) bekezdés] sérelmének bizonyítása

2.1. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

2.2. Az Alkotmánybíróság Alaptörvény hatálybalépését követően is töretlen gyakorlata az, amit az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapított, hogy a tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni (20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [15]). Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}.

2.3. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatot legutóbb a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat foglalta össze. E döntés indokolásának [19] bekezdése szerint „... egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [...] a tárgyalás igazságosságának biztosítása [...], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [...], a törvény által létrehozott bíróság [...], független és pártatlan eljárása [...], illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése [...]”.

2.4. A tisztességes eljárás követelményei közül a törvényes bíróhoz való joggal, illetőleg a törvényes bírótól való elvonás tilalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság korábbi határozatában kifejtette: "[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el." {32/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]}

2.5. A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos érvényesülése tehát magában foglalja az eljárás azon követelményét, hogy az megindítható legyen egy arra hatáskörrel rendelkező bírói fórum előtt. Ahogy azt az Alkotmánybíróság már az Alkotmány 57. §-ával összefüggésben is kifejtette -

amely esetjogot az alaptörvényi megfogalmazás azonossága miatt (1) a mai napig irányadónak tart a fórum -, az eljárásnak ahhoz kell vezetnie, hogy a bíróság a perbe vitt jogokat és köteleességeket az ott írt módon valóban "elbírálja": az összes, az Alkotmányban részletezett követelmény - a bíróság törvény által felállított volta, függetlensége és pártatlansága, az, hogy a tárgyalás igazságosan (a nemzetközi egyezmények szóhasználatával: fair, équitabement, in billiger Weise) és nyilvánosan folyjék - ezt a célt szolgálja, csak e követelmények teljesítésével lehet alkotmányosan véglegesnek számító, érdemi, a jogot megállapító döntést hozni.

2.6. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben azt is rögzítette, hogy a bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, "elszenvedői" a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és köteleességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére. [59/1993. (XI. 29.) AB határozat].

2.7. Az Alaptörvény az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a bírósági eljáráshoz biztosít jogot, és nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban az alkotmány további eljárási garanciát tartalmaz: alkotmányos jogot a jogorvoslathoz [9/1992. (I. 30.) AB határozat].

2.8. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog tehát mindenkit megillet. Ennek azonban - mutatott rá az Alkotmánybíróság több határozatában - többféle formája lehet. "A jogorvoslathoz való jog, mint alkotmányos alapjog immanens tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervben belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége" (38/B/1992. AB határozat).

2.9. A jogorvoslati jog másik fogalmi eleme az, hogy a döntés jogot, vagy jogos érdeket sért. Ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: jogorvoslat igénybevételének nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. A személynek joga van ahhoz, hogy állítsa a döntés jogos érdeket, vagy jogot sértő voltát. A „sérti” másrészt azt is jelenti, hogy a jogorvoslat szabályainak azt kell a fél számára lehetővé és a jogorvoslati fórumra nézve kötelezővé tenni, hogy az orvoslási kérelmet a döntés hibás - törvénysértő (megalapozatlan), közigazgatási ügyben továbbá célszerűtlen - volta esetén teljesítsék. Az az orvoslási eszköz, amelynek nem feltétele az ilyen - kötelező tevő - állítás, alkotmányjogi értelemben nem jogorvoslat.

2.10. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a döntés "ellen" lehet jogorvoslattal élni. A jogorvoslati fórumnak döntési helyzetben kell lennie. A formális és a jogi szabályozás miatt eleve kilátástalan jogorvoslat nem kielégítő. A testület határozataiban már azt is rögzítette, hogy általában elégséges az egyfokú jogorvoslat. "Az alkotmány a törvényi szabályozásra bízta annak meghatározását, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet" [22/1995. (III. 31.) AB határozat].

2.11. A jogorvoslathoz való jog immanens része, hogy amennyiben rendelkezésre áll valamely rendes jogorvoslati út, akkor ezzel az érintett élni is tud, már ha azzal természetesen élni is akar. Az Alkotmánybíróság több határozatában is kiemelte, hogy nem minden eljárási szabálysértés vezet automatikusan a Kúria által felülvizsgált bírósági határozatok hatályon kívül helyezéséhez: a Pp. széles körű mérlegelési lehetőséget biztosít a Kúriának az alsóbb fokú bíróságok által a

döntéshozatalt megelőzően elkövetett eljárásjogi szabálysértés(ek) súlyának megítélésére. Értelemszerűen azonban csak egy, már lefolytatott eljárás és ennek alapján meghozott döntés vonatkozásában mérlegelhető az a kérdés, hogy egy esetleges eljárási jogszabálysértés az ügy érdemi megítélését befolyásolhatta-e, s ha igen, milyen mértékben. **Amennyiben viszont az eljárási jogszabálysértés éppen abban áll, hogy az eljárást le sem folytatták, a jogszerűen benyújtott fellebbezést, vagy annak egy részét egyáltalán nem bírálták el, az a jogorvoslathoz való alapjog sérelmét eredményezi.** [3064/2014. (III. 26.) AB határozat, 20. bekezdés]

2.12. A jogorvoslat szükségképpen eleme annak hatékonysága, ez következik az Alkotmánybíróság több évtizedes - az Alaptörvény változatlan szabályozására tekintettel továbbra is irányadó - gyakorlatából és a nemzetközi egyezmények (különös tekintettel az Emberi Jogok Európai Egyezménye 13. cikkére) által felállított követelményekből egyaránt. A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elintézésére meghatározott határidő, vagy a sérelmezett határozat kézbesítésének szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége. " {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}.

2.13. A hatékonyság szükséges feltétele, hogy a kérelmezőnek alanyi joga legyen a jogorvoslatot igénybe venni, a jogkör gyakorlójának pedig érdemi felülbírálatra legyen lehetősége. Az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata értelmében ugyanis minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát. (36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]). Továbbá a jogorvoslathoz fűződő jog azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát, vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.

c) A fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

A bírósághoz való jog és a kérelemhez kötöttség szabálya alapján történő elbíráláshoz való jog

2.14. Indítványozó vitán felül három, egymáshoz képest eshetőleges viszonyban lévő fellebbezési kérelmet terjesztett az arra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírói fórum elé, melynek lényege - egyszerűsítve - az volt, hogy elsődleges fellebbezési kérelmének eredménytelensége esetén kéri a másodlagos fellebbezési kérelem elbírálását és ha ezen döntések meghozatalára a bíróság nem lát lehetőséget, akkor kéri a harmadlagos fellebbezési kérelem elbírálását. A másodfokú bíróság a másodlagos kérelem 2. pontját nem bírálta el.

2.15. Indítványozó egyebek mellett a fellebbezés ezen el nem bírált része miatt fordult a Kúriához. A Kúria ezt követő felülvizsgálati eljárásban hozott döntése gyakorlatilag a bírósághoz fordulás jogát vonta meg tőle véglegesen, és az Indítványozó által még folytatni kívánt eljárást szüntette meg, zárta le, holott Indítványozó kérelme alapján a Kúriának a II. fokú bíróság által el nem bírált fellebbezési kérelmet vagy saját magának kellett volna érdemben elbírálnia, vagy arra kellett volna köteleznie a II. fokú bíróságot, hogy egy új eljárásban pótolja azt.

2.16. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a fentiekől eltérően azonban úgy utasította el hivatalból, hogy valószínűleg el sem olvasta a teljes peranyagot, valamint a felülvizsgálati kérelmet, hiszen azokból egyértelműen kitűnik, hogy a rPp. 271. § (2) bekezdésben szereplő vitatott érték - a kereset és az ítéletek egészére kiható több frontú támadásra, különösen az elsődleges kérelem 1. pontbeli és a másodlagos fellebbezési kérelem 2. pontbeli kérelmére (ld. a jelen panaszbeadvány 1.19. és 1.20. pontja) és az elsődleges, a másodlagos, illetve harmadlagos felülvizsgálati kérelemre (ld. a jelen panaszbeadvány 1.23. és 1.24. pontja) tekintettel – a teljes pertárgyérték melynek következtében érdemben kellett volna elbírálnia a kérelmet, és vagy az elsődleges, vagy a

másodlagos kérelem alapján el kellett volna utasítania a keresetet, akár jogegységi döntést hozva, vagy a harmadlagos kérelem alapján a II. fokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyeznie és a II. fokú bíróságot új eljárásra utasítania. A Kúria tehát a kérelemhez kötöttség szabálya alapján történő elbíráláshoz való jogot megsértette.

Az elsődleges felülvizsgálati kérelemben a kereset elutasítását kérte Indítványozó egyrészt a bírósági hatáskör hiánya miatt, másrészt perfüggőség miatt, melyek mindegyikében a vitatott érték természetesen az egész pertárgyérték, amely nagyobb a hárommillió forintos értékhatárnál, így tehát semmi akadálya nem lett volna a Kúria érdemi felülvizsgálatának.

Indítványozó másodlagos felülvizsgálati kérelmében pedig az 1959. évi IV. törvény 4. § (1) és (4) bekezdései, az 5. § (1) és (2) bekezdései, valamint a 207. § (4) bekezdése, valamint a jogról való lemondás bírói gyakorlatban kialakult szabályai alapján kérte a Kúriától a felperes teljes keresetének elutasítását, ahol a vitatott érték természetesen az egész pertárgyérték, amely nagyobb a hárommillió forintos értékhatárnál, így tehát semmi akadálya nem lett volna a Kúria érdemi felülvizsgálatának ezen kérelem esetében sem.

Ez utóbbi felülvizsgálati kérelem benyújtására azért került sor, mivel a másodlagos fellebbezési kérelem 2. pontja szerinti kérelmet a II. fokú bíróság nem bírálta el. A fellebbezés ezen pontjában Indítványozó arra hivatkozott, hogy a perbeli anyagi jogi legitimáció hiánya miatt azért kéri határozottan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, illetve az egész kereset elutasítását, mivel a felperest nem illeti meg a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben, tekintettel arra, hogy felperes kifejezetten lemondott az alperessel szembeni teljes kártérítési igény érvényesítéséről, mely alapján nem indíthatott volna Indítványozó ellen semmilyen kártérítési pert, vagy az általa mégis elindított perben a teljes pertárgyérték összegének erejéig csak ezen egy okból kifolyólag elutasítandó a keresete.

2.17. A Kúria az elutasító végzésével óriási hibát vétett, elvonva az Indítványozót egyrészt az őt megillető törvényes, független, pártatlan bírói fórumtól azzal, hogy a felülvizsgálati kérelmeket egyenként nem vizsgálta meg, nem határozta meg a vitatott értékeket mindegyik kérelem esetében külön-külön, elvonva másrészt attól az alapvető jogától, hogy perbe vitt jogairól a rendes bíróság dönthessen. A másodlagos fellebbezési kérelem egyik része ugyanis a II. fokú eljárás során nem képezte érdemi vizsgálat tárgyát. A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a Kúria előtt bizonyítás felvételének helye felülvizsgálati eljárásban nincs. A Kúria tehát egy perbe vitt jog érdemi vizsgálatát lehetetlenítette el egyetlen tollvonással. Tette ezt úgy, hogy a Pp. által biztosított lehetősége lett volna visszarendelni az eljárást arra a szintre, ahol a rendes bírói fórum elbírálhatta volna a teljes fellebbezési kérelmet.

2.18. A Pp. 275. § (4) bekezdése értelmében ugyanis, ha a határozat - a (3) bekezdésben foglalt eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabályt sért, a Kúria a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi, és ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók, helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz, egyébként az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja. Jelen ügyben a tények ismertek voltak a Kúria előtt. Ez pedig egyértelmű helyzetet teremtett, a Kúria új határozatot hozhatott volna, vagy új eljárás lefolytatására kötelezés mellett kellett volna hatályon kívül helyeznie a másodfokú ítéletet.

2.19. A Kúria ezzel egyrészt megsértette a rPp. 3. § (2) bekezdését, mely szerint a feleknek a perbe vitt jogát el kell bírálnia a bíróságnak, ezzel egyúttal pedig az e mögött a részletszabály mögött meghúzódó, alkotmányos szinten védett alapvető jogot is szándékosan figyelmen kívül hagyta, megsértve ezzel az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített (törvényes) bíróhoz való jogát.

A jogorvoslathoz való jog

2.20. Ahogy arra Indítványozó korábban már utalt, a Kúria jelen panaszban támadott döntése a jogorvoslathoz való jogától is elvonta az Indítványozót, tekintettel arra, hogy mivel nem vizsgálta meg részletesen a felülvizsgálati kérelmeket, és egyúttal a kérelmek alapján a II. fokú ítéletet, így nem érzékelhette, hogy a II. fokú bíróság jogszabálysértően nem bírált el minden fellebbezési kérelmet, amely tényre tekintettel a Kúriának új eljárásra kellett volna utasítania a II. fokú bíróságot, már ha nem akarta volna önmaga elutasítani a keresetet az erre vonatkozó kérelmek alapján, tekintve, hogy a vitatott érték meghaladta a Pp.-ben rögzített hárommillió forintos értékhatárt.

Indítványozó három fellebbezési kérelméből ugyanis teljesen csak kettő képezte döntés tárgyát, pedig már az elsőfokú bíróság előtt is ismert volt az a tény, amelyet a másodfokú bíróság nem bíralt el, tekintettel arra, hogy a másodlagos fellebbezési kérelem 2. pontbeli kérelme a bírósági iratok között elfekvő és jelen panaszbeadványhoz mellékelt dokumentumokon alapult. Indítványozó részéről tehát igény merült fel teljes másodlagos fellebbezési kérelmének – akár utólagos, megismételt eljárásbeli - vizsgálatára, amely a Kúria mindent keresztülhúzó döntése miatt azonban ellehetetlenült, hiszen így a Kúria döntése alapján nem dönthetett új eljárásban a II. fokú bíróság. Amennyiben viszont az eljárási jogszabálysértés éppen abban áll, hogy az eljárást erre a fellebbezési kérelemre le sem folytatták, az a jogorvoslathoz való alapjog sérelmét eredményezi az AB fentebb ismertetett gyakorlata értelmében [3064/2014. (III. 26.) AB határozat, 20., 23-24. bekezdések]. Jelen ügyben pontosan ez történt: Indítványozó másodlagos fellebbezési kérelmét nem bíralták el teljesen, és ezen eljárásjogi értelemben vett elutasító másodfokú és felülvizsgálati eljárásban hozott bírósági határozatok ellen Indítványozó jogorvoslattal nem élhetett.

2.21 Előbbiekből kifolyólag, egybevetve az ügy körülményeit az idézett alkotmánybírósági gyakorlattal és alkotmányos alapvetésekkel, a felülvizsgálati eljárásban és a fellebbezési eljárásban is sérült Indítványozónak az Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, a kérelemhez kötöttség elve alapján történő elbíráláshoz való joga, a bírósághoz való joga és a jogorvoslathoz való joga is.

d) Contra legem jogalkalmazás bizonyítása

A jelen ügyben eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint II. fokú bíróság és a Kúria az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezés, a kérelemhez (fellebbezési kérelem, illetve felülvizsgálati kérelem) kötöttség elve alapján történő elbíráláshoz való jog [a rPp. 3. § (2) bekezdése] figyelmen kívül hagyásával bírálta el, azaz contra legem bíraskodott.

A bírói függetlenségnek nem korláta, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő – a kötelező bírálatot követő - indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő valamennyi bíróság feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek

az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, jelen esetben fellebbezési, illetve felülvizsgálati kérelmeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

A jelen ügy vonatkozásában megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság nem teljesítette kérelemhez kötöttség elve alapján történő eljárási és indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részét, vagyis az Indítványozó fellebbezése II./2. pontjában kért - a felperes által az alperessel szembeni kártérítési igény érvényesítéséről való felperesi kifejezett joglemondásból következő perbeli anyagi jogi legitimáció hiánya miatti - kereset elutasítási kérelmét nem bírálta el, és az elbírálása elhagyásának indokáról nem adott számot határozatában.

A II. fokú Bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése szerint az Indítványozó mint alperes fellebbezéséhez, mint jogorvoslati kérelemhez, annak egészéhez, minden egyes kérelméhez kötve volt, így annak egészét kellett volna vizsgálnia. Ezt támasztja alá a Pp. 253. § (3) bekezdése, amely az ítélet megváltoztatása tekintetében azt határozza meg, hogy az ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között változtathatja meg, amely egyben azt is jelenti, hogy a megalapozott ítélethez a II. fokú Bíróságnak a fellebbezés egészét el kellett volna bírálnia.

A jelen ügy vonatkozásában megállapítható továbbá az is, hogy nem teljesítette, illetve nem engedte a Kúria az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogának érvényesülését, tekintettel arra, hogy az Indítványozó mind az I. fokú, mind a II. fokú eljárásban végig hangoztatta kérelmeit, fellebbezését, hogy a bíróság a pert szüntesse meg, illetve a másodfokú Bíróság az I. fokú ítéletet helyezze hatályon kívül, illetve a keresetet utasítsa el, és ezt a Kúriának jelezte is felülvizsgálati kérelmében a becsatolt fellebbezéssel, valamint magában a felülvizsgálati kérelemben is kitért arra, hogy kéri a Kúriát, hogy elsődlegesen a jelen peres eljárást szüntesse meg, másodlagosan a per I. és II. fokú ítéleteit helyezze hatályon kívül és ítéletben a felperes keresetét utasítsa el, és harmadlagosan a II. fokú ítéletet helyezze hatályon kívül és a II. fokú bíróságot új eljárásra utasítsa, annak tekintetében, hogy az nem bírálta el teljes egészében Indítványozó fellebbezését, így a kérelemhez kötöttség elvét, illetve az annak alapján történő bíráskodás elvét (Pp. 3. § (2) bekezdés) nem tartotta be, vagyis contra legem bíráskodott. Indítványozó ezen kívül külön kiemelten nyomatékosította, hogy a felülvizsgálni kért határozat megváltoztatását a perben hozott ítéletek igazságtalansága és a jogbiztonság számára történő biztosítására tekintettel kéri, mivel jogsértő módon kívánja felperes alperest marasztaltatni a bíróságokkal.

A felülvizsgálati kérelmek mindegyikében a Pp. szerinti vitatott érték egyértelműen, magától értetődően meghaladta a hárommillió forintos értékhatárt, lévén, hogy azok a teljes kereset elutasítását, az egész per megszüntetését kérve a teljes pertárgyértékre terjedtek ki.

A felülvizsgálat elsődleges és másodlagos kérelmének indoklása (ld. jelen panaszbeadvány 1.23 és 1.24. pontjai) alapján – hasonlóan az elsődleges fellebbezési kérelem 1. pontbeli és a másodlagos fellebbezési kérelem 2. pontbeli kérelméhez (ld. jelen panaszbeadvány 1.19. és 1.20. pontja) - egyértelmű, hogy az rPp. 271. § (2) bekezdésben hivatkozott vitatott érték nem a II. fokú ítéletben az Indítványozó terhére megállapított, az Indítványozó által még fizetendő – a teljes pertárgyértékhez képest lecsökkentett - kártérítési összeg, hanem a teljes pertárgyérték, mivel az egész keresetet és a teljes ítéletet támadta az Indítványozó az I. és II. fokú eljárásban, valamint a felülvizsgálatban bizonyíthatóan.

Az egész eljárásra, illetve az egész keresetre, az abban igényelt teljes, azaz részlegesen nem csökkenthető kártérítési összegre kihatott a II. fokú bíróságnak azon eljárási mulasztása, hogy nem minden fellebbezési kérelmét bírálta el Indítványozónak, pontosabban egy olyan kérelmet nem bíralt el, amelyben éppen az egész kereset, vele a teljes pertárgyérték elutasítását kérte. Ezzel a mulasztással Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát és jogorvoslathoz való jogát is megsértette a II. fokú bíróság és a Kúria is, a Kúriának ráadásul a Pp-ben előírt kötelezettsége volt az is, amit nem teljesített, hogy megvizsgálva az összes felülvizsgálati kérelmet eldöntse külön-külön a vitatott értéket, valamint minősítse az egész II. fokú ítéletet, hogy megállapíthassa annak esetleges jogszabálysértő jellegét.

Álláspontom szerint a II. fokú eljárás, valamint a Kúria eljárása contra legem jogalkalmazásnak minősül, amely a jelen ügyben felemelkedett az alkotmányjogilag is értékelhető szintre, és így sértette az Indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó eddig nem kezdeményezte bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Indítványozó jogi képviselő nélkül jár el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozó ezúton kifejezetten nyilatkozik, hogy az Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kéri adatai zártan kezelését, és erről külön adatkezelési nyilatkozatban is nyilatkozik (**P/12 melléklet**).

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

Mellékelten csatolom az alábbi dokumentumokat, melyek mindegyike alátámasztja Indítványozó érintettségét:

- jelen ügy keresete (**P/1**),
- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M1932/2014./3. számú kereset áttevő végzése, a Fővárosi Törvényszék 49.Mpkfv.641.383/2014/2. számú áttevő végzése, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.P.93.932/2014/5. számú áttevő végzése (**P/2**),
- az I. fokú bíróság 11.P.20.238/2015/19. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzés-I. (**P/3**),
- az I. fokú ítélet (**P/3**),
- az alperesi fellebbezés (**P/5**),
- a II. fokú ítélet (**P/6**),
- a felülvizsgálati kérelem (**P/7**),
- a Kúria végzése (**P/8**).

4. Összefoglalás

Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott kúriai döntés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot (bírósághoz való jogot és kérelemhez kötöttség elve alapján történő bíráskodáshoz való jogot) és a (7) bekezdésben rögzített jogorvoslathoz való jogot, mivel a Kúria egyrészt nem vizsgálta meg az összes felülvizsgálati kérelmet, másrészt végzésével elvonta az Indítványozó alapjogát arra nézve, hogy perbe vitt jogait rendes bíróság érdemben elbírálja. Ezáltal pedig az Indítványozó esetét jogérvényesítési lehetőségétől, a végzés alapjogsértő helyzetbe taszította őt.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján a Kúria Pfv.III.20.280/2021/2. számon hozott eljárást befejező végzését, valamint a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.403/2020/8. számú jogerős ítéletét mint alaptörvény-ellenes bírói döntéseket szíveskedjen megsemmisíteni.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a döntését a következő címre kézbesítse:

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Mellékletek:

[REDACTED]

[REDACTED]